

داوود رضوی: ما همچنان جهت خواستهای صنفی کارگران پافشاری میکنیم و خواستار آزادی همه فعالین کارگری زندانی هستیم

به مناسبت سالروز دومین اعتصاب سندیکای کارگران شرکت واحد و اشاره ای به دلایل اعتصاب 8 بهمن 84 رانندگان سندیکایی

بعد از اعتصاب اول سندیکای کارگران شرکت واحد که بجز وعده وعید و هزینه ای که رانندگان داده بودند. و حدود یک سال تلاش مداوم چیزی نصیب کارگران نشد و رئیس هیئت مدیره هم همچنان در زندان بود. البته اعضای هیئت مدیره ملاقاتی با شهردار قالیباف داشتند که در آن ملاقات هم فقط قول قرار گذاشتند که هیچوقت تا زمان اعتصاب دوم تحقق نیافت و پس از پی گیریهای متعدد اعضای هیئت مدیره سندیکا جهت بدست آوردن مطالبات کارگران که نه تنها نتیجه ای نداشت بلکه حتی حاضر نبودند که سنیکای شرکت واحد را که رانندگان به به آنها رای داده بودند را به رسمیت بشناسند و اعضای هیئت مدیره پس از پیگیری از طریق شهردار و مدیر عامل وقت شرکت واحد. متأسفانه بدون هیچ سرانجامی دست خالی برگشتند و قرار شد اتفاق های انجام شده را به گوش رانندگان در مجمع هفتگی سندیکای شرکت واحد برسانیم. بعد از اطلاع رسانی در مجمع و در مراسمی که در استادیوم دوازده هزار نفری آزادی برگزار شد که در آن شهردار قالیباف به عنوان تنها سخنران بطور یکطرفه صحبت میکردند و به گفته خودشان ایشان به نمایندگان کارگران کاری نداشتند و میخواستند که خودشان به تنهایی و بدون دخالت نماینده رانندگان مشکلات را از سر راه بردارند. که یکبار سالن که متشکل از بیش از هشت هزار راننده تشکیل شده بود خواستار آزادی رئیس هیئت مدیره شد و خواستار اعتصابی دیگر جهت رسیدن به مطالبات کارگران که با شعار (قالیباف اعتصاب یادت نره) سر دادند که شهردار سالن را ترک کرد و رانندگان همچنان شعار میدادند که حتی رانندگان نمیخواستند سالن را ترک کنند با پا درمیان اعضای هیئت مدیره مراسم پایان رسید. که بعداً این صحبتها از زبان مدیر عامل شرکت واحد هم شنیده شد که من کاری با نمایندگان کارگران ندارم و سندیکا را به رسمیت نمی شناسم که همین مطالب در مجمع عمومی سندیکا مطرح شد و رانندگان از نمایندگان سندیکای خواستند که با اعتصاب دوم که در هشتم بهمن ماه هشتاد و چهار اتفاق افتاد خواستار آزادی اسالو و رسیدن به مطالبات خودشان که مهمترین آن به رسمیت شناختن سندیکای شرکت واحد و حق داشتن تشکل مستقل بدون دخالت دولت و کارفرما شدند و چون نمایندگان سندیکای هیچ وابستگی به دولت و کارفرما نداشتند و در اصل جیره خوار نبودند تن به اعتصاب دوم دادند و تا آخرین لحظه کوتاه نیامدند. هر چند بعد از اطلای عیه اعتصاب. مدیر عامل وقت و نماینده شهردار حاضر به مذاکره شدنولی ساعتها مذاکره هیچگونه دستاوردی نداشت و حتی حاضر به کوچکترین امتیازی به کارگران نشدند و بجای امتیاز از روش چماق و هویج استفاده کردند که در اراده محکم اعضای هیئت مدیره سندیکای هیچ تاثیری نگذاشت و اعضای هیئت مدیره بدون هیچ دستاوردی محل مذاکره را که در دفتر مدیر عامل وقت شرکت واحد بود ترک کردند که بلافاصله بعد از ترک محل از طرف اطلاعات احضار و فردای آن روز درست یک هفته قبل از اعتصاب اکثر اعضای هیئت مدیره بازداشت شدند و ساعت های طولانی جهت منصرف کردن اعضای هیئت مدیره از اعتصاب مورد بازجویی قرار گرفتند و آخر شب هم روانه بازداشتگاه 209 اوین شدند که باز هم اعضای هیئت مدیره از خواستهای رانندگان دست برداشتند و زندان را به کوتاه آمدن در برابر خواستهای رانندگان ترجیح دادند . اگرخواهم به دستگیریهای فله ای سال 84 اشاره کنم کاغذ هفتاد من میخواد فقط بگویم هر چند بیش از پنج سال از آن زمان میگذرد ولی هنوز فشار بروی اعضای سندیکا وجود دارد و تعداد 7 نفر بیکار هستند و سرگردان در دیوان عدالت اداری و تعدادی بعد از شاغل شدند بیکار شده اند و چهار نفر از اعضای این سندیکای در زندان بسر میبرند که اسالو و مددی حبس گرفته اند و شهابی و غلامحسینی هنوز منتظر حکم هستند در آخر بگویم ما همچنان جهت خواستهای صنفی کارگران پافشاری میکنیم و خواستار آزادی همه فعالین کارگری زندانی هستیم

به امید روزی که کارگری برای احقاق حقش در زندان نباشد

داوود رضوي عضو هیئت مدیره سندکای شرکت واحد 89/11/4

برگرفته از سایت سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه